

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמאל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה
וילדיהם: יהושע וזוגתו דינה גוטמן, שירה,
אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיזי אייזנברג

מבצע תפילין

הרב חיים ג'ייקובס

שמי הוא חיים ג'ייקובס. נולדתי באנגליה למשפחה מסורתית, והתגוררנו בשכונת סטמפורד היל בלונדון. גרנו ברחוב קְרֶנוּוִיץ', שבמקרה היה הרחוב המרכזי של חב"ד בלונדון. השליח של הרבי, הרב בנציון שם טוב, התגורר אף הוא באותו רחוב, וברח' קרנוויץ' מספר 89 היה ממוקם בית הספר של ליובאוויטש. מגיל חמש השתתפתי בבית ספר של יום ראשון ובשיעורי ערב בנושאי תורה ויהדות שהתקיימו שם. כך התקרבנו, אני וכל משפחתי, לחב"ד.

בהמשך למדתי בישיבה במרכז חב"ד העולמי בניו יורק, שם זכיתי לראות את הרבי מקרוב, ולעקוב אחר הנהגתו בקודש.

בזמן לימודי בישיבה, בשבת מברכים של חודש סיוון - זה יצא בכ"ד באייר - תשכ"ז (1967), הרבי דיבר אודות המצב בארץ ישראל. באותה תקופה היה משבר נוראי במזרח התיכון, אחרי שכמה שבועות קודם לכן נשיא מצרים נאצר פינה את כוחות שמירת השלום של האו"ם מארצו, וחסם את מפרץ אילת. לא התאפשרה יציאה של אניות ישראליות מנמל אילת, והמשבר הלך והחריף מיום ליום. בשיחה שנשא, ציטט הרבי את דברי התלמוד לפיהם הפסוק "וְרָאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שָׁם ה' נִקְרָא עֲלֵיָהּ, וַיִּרְאוּ מִמֶּנָּה" - מתייחס להנחת תפילין, וקרא לפרסם זאת בקרב חיילי צה"ל.

למחרת, ביום ראשון, הרבי צם, וביום שני - בכ"ו באייר - פרצה מלחמת ששת הימים. אני זוכר איזו התרגשות אחזה בכולם כאשר שמעו שכבר ביום הראשון למלחמה השמידה ישראל את כל חילות האוויר של צבאות ערב - מטוסי הקרב של מצרים, ירדן וסוריה הוצאו מכלל פעולה; הם אפילו לא הספיקו בכלל להמריא.

ביום השני למלחמה, על פי הוראתו של הרבי, יצאנו - כמה מחבריי בחורי הישיבה ואני - להציע לאנשי עסקים יהודיים להניח תפילין. ביקרנו בחנויות לאורך הרחובות קינגסטון, אמפייר ויוטיקה, ואמרנו לכל מי שפגשנו, "בואו נסייע לישראל להגיע לניצחון!" לא היה אדם אחד שסירב להניח תפילין באותו בוקר. כולם היו בהתרוממות רוח כתוצאה מהניצחונות שהשיגה ישראל.

הרבי רצה מאוד שההשראה הזו תימשך ותתפתח. אילו היו מבקשים באותו זמן מיהודי לסייע כספית לישראל, לא היה שום ספק שכל אחד היה מרוקן מיד את ארנקו. הרבי סבר שאילו, במקום לבקש כסף, היו קמים הרבנים וקוראים, "רבתיי, הבה נפשיל את השרוולים ונתחיל להניח תפילין למען ישראל" - היה כל יהודי נענה לקריאה זו. האופוריה ששררה באותה עת הייתה אדירה. הרבי הצטער מאוד שההזדמנות הזו הוחמצה.

המשכתי לצאת מדי יום ולשלוח לרבי דו"חות יומיים על הפעילות שלי בהנחת תפילין. כאשר הגשתי לרבי את הדו"ח הראשון, הוא ענה, "ותשואות חן על הבשורות הטובות. והלוואי שממנו יראו וכן יעשו רבים".

יום אחד, תוך כדי שצעדתי ברחוב בדפורד, שמת לי לב שהנשקיייה שהייתה ממוקמת שם שקקה פעילות. התברר שחיילים רבים שלא גויסו למלחמת וייטנאם הגיעו לשם כדי לערוך אימונים. שאלתי אותם האם מתקיימים אצלם טקסי תפילות כלשהם עבור החיילים היהודים. הם ענו שלא, אך אמרו שישמחו מאוד לאפשר לי לבוא ולארגן תפילות.

אכן ארגנתי תפילות עבור החיילים היהודים בשבתות

«

בבוקר, ולמחרת, בימי ראשון, הייתי מגיע שוב עם כתיסר בחורי ישיבה, והיינו מניחים תפילין במהירות גדולה עם כמה שיותר חיילים.

כאשר דיווחתי על כך לרבי, קיבלתי תשובה שעלי להגביר את פעילותי בתחום זה. באמצעות המזכיר הרב חדקוב, העביר הרבי מסר לפיו "הפנקס - הצ'קים - פתוח". במילים אחרות, שניתן להקצות תקציבים לטובת הרחבת הפרויקט הזה, ואפילו ליחד לשם כך משרד קטן. זה היה דבר חסר תקדים בחב"ד!

בעזרת הכסף שקיבלנו הדפסנו חומרי הסברה תורניים שונים שאותם חילקנו לחיילים - ובהמשך גם כרטיסים עם ברכות ותפילות עם תעתיק לשפה האנגלית, כדי לסייע להם באמירת הברכות. גם שכרנו רכבים כדי שנוכל לנסוע ולבקר בכל הנשקיות באזור. במהלך השנים הבאות, המשיכה תכנית זו להתפתח ולהתנהל בממדים אדירים. כך למעשה החל מבצע תפילין, שעדיין משגשג עד עצם היום הזה. וכל זה החל בהשראת קריאתו של הרבי.

כעבור שנתיים, בשנת תשכ"ט (1969) התחתנתי ונשלחנו, אשתי ואני, כשלוחי הרבי לגלאזגו, סקוטלנד. שליחות זו התבררה כמשימה מאתגרת ביותר, שכן התקשינו מאוד בגיוס משאבים. זה קשה ביותר כאשר כל העבודה מוטלת על אדם אחד, שצריך לנהל את כל הפעילות וגם לרכז את גיוס הכספים. הייתי חדש לחלוטין בתחום; כל מה שאני יודע היום, למדתי תוך כדי העבודה.

ניסינו וניסינו, אבל כשהגיע קיץ של שנת תשמ"ב (1982), הרגשנו שאיננו מסוגלים לשאת עוד את המצב הכלכלי. כתבתי לרבי שאנחנו מבקשים להתפטר, מאחר שאיננו מצליחים להגיע לאיזון כלכלי. החובות שלנו טפחו וכבר עברו את סכום 12,000 לירות שטרלינג, ורצינו לעבור לשליחות במקום אחר כלשהו.

בתגובה קיבלנו מהרבי מכתב מדהים, שגם נדפס בהמשך ב"לקוטי שיחות". הרבי הזכיר לי שרק כמה שבועות קודם לכן כתבתי לו כי על אף הקשיים, אנו זוכים להצלחה רבה, ו"רואים ישועות ה' בכל רגע".

זו תמיד הייתה דרכו של הרבי - למזער את הבעיה, ולהציע דברי עידוד וחיזוק.

אחר כך המשיך הרבי להצביע על כך שכאשר הגענו

לגלאזגו התחלנו מכלום, מאל"ף ב"ת, מכל הבחינות. אולם כיום, כבר ברך אותנו ה' בבנים ובבנות ההולכים בדרך התורה והמצוות, ומהווים מקור לנחת רוח אמיתי; היה לנו בית משלנו; הקמנו מוסדות וזימנו פעילויות בעיר, עד שאחרים כבר באו בעקבותינו; היינו מפורסמים ומוכרים על ידי שלטונות העיר, ואפילו על ידי מנהיגים לא יהודים, וזכינו מהם ליחס של כבוד והערכה. איך ייתכן לאור כל זאת להתאונן על כך שהמצב "אינו טוב", תמה הרבי.

"מצב הכספי - כמה וכמה פעמים היה כיוצא בזה, וסוף סוף נסתדר, וגם עתה יהיה כן - אלא שצריך להיות התייעצות. . . ועשייה בדרך הטבע. ועוד ועיקר - ביטחון בהשם. . ."

'הקא סלקא דעתך' [המחשבה] "המוזר" - לעזוב, רחמנא לצלן [ה' ישמור], כל הנ"ל ולהתחיל מחדש ומאל"ף ב"ת במקום אחר? האומנם זהו ענין הזקוק למענה?

כמובן ופשוט צריכה להיות תפילה להשם למלאות כל הצרכים ומידו המלאה כו'. . . אבל, ופשוט, שביחד עם זה צריך להיות הקדמת תודה על חסדיו המרובים, שאחת תוצאותיהם - שמחה אמיתית. . ."

בסוף המכתב באה הצעה לקבלת הלוואה על סך אלף ליש"ט, שתוחזר לאורך תקופה של שלוש שנים, והתברר שזה היה בדיוק הסכום שנדרש לנו כדי לגשר על הפערים באותה תקופה.

כל השאר הוא היסטוריה. נשארנו בגלאזגו, והכל הסתדר על הצד הטוב ביותר, וכפי שהרבי צפה שיקרה. אנחנו כאן כבר ארבעים וחמש שנה.

הרב חיים ג'ייקובס וזוגתו שרה מנהלים במשותף את חב"ד ליובאוויטש בסקוטלנד לאורך ארבעים וחמש השנים האחרונות. הרב ג'ייקובס רואיין בחדש אייר תשע"ד (2014).

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשמ"ב (1982) — הרבי הצטרף לקריאתם של רבנים לקבוע יום תפילה ותענית שעות לרגל המצב החמור בארץ ישראל במהלך מלחמת לבנון הראשונה. אחרי תפילת מנחה נשא הרבי שיחה בה הסביר את משמעותו של התענית. 'ז' בתמוז

1 התועודות תשמ"ב, חלק ג, עמ' 1729

ההקדשות שלכם

מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים

ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל

כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015